

Книга інших місць

КУПИТИ

Ходив поговір. Легенди. Про воїна, якого неможливо вбити. Який бачив на власні очі розквіт і занепад тисяч цивілізацій. Він мав багато імен: Унуте, Дитя Блискавки, Сама Смерть. Нині його називають просто Бі.

І все, чого він прагне, — здобути можливість померти.

У наші дні в США організація, яка виконує таємні операції, пообіцяла допомогу в реалізації його бажання. В обмін на це Бі потрібно допомогти їм натомість. Але коли звичайний смертний солдат раптом повертається до життя, ця неможлива подія свідчить про існування сили ще більш загадкової, ніж сам Бі. Сили принаймні такої ж потужної. І сили зі своїм власним планом.

ПРОЛОГ

Кімната, повна прийдешнього насильства. Тоді огидне біле діодне світло. Тоді чоловік увійшов і сів між металевими шафками. Він дістав із рюкзака сканер і запустив на ньому перевірку. Він дивився на екран наодинці. Тоді нарешті до нього приєдналися побратими.

Чоловік продовжував готуватись. У всіх інших солдатів були власні ритуали.

Двоє реготали з непристойних жартів. Ще двоє зосереджено й синхронно перевіряли зброю. Інший, голий до пояса, різко впав на підлогу й заходився відтискатися від неї, плескаючи в долоні, просто коло ніг побратимів. Прийшов командир сьогонічної операції. Він роздивлявся мапу так прискіпливо, ніби знайшов її у стародавній гробниці. Перший солдат продовжував ганяти на сканері діагностику.

Ще один увійшов уже зібраний, запакований у застебнуту під горло тактичну куртку без нашивок і шевронів, наче йому було холодно. Ніхто не звернув на нього уваги. Але обводячи поглядом кімнату, він зустрівся очима з чоловіком зі сканером, і вони кивнули один одному.

Двері розчинилися, тепер уже востаннє. Цього разу на того, хто постав на порозі, підвели погляди всі.

Висока, струнка постать у темному одязі без жодних знаків дивилась на них з-під довгого чорнявого чуба. Його силует завмер у дверному отворі. Чоловік зі сканером єдиний з-поміж побратимів покрадьки глянув на одного з тих, хто готував зброю, тоді як той, своєю чергою, оглядав новоприбулого разом із рештою.

Темноволосий чоловік увійшов, і загальна нерухомість порушилася, всі повернулися до того, що робили раніше. Перший чоловік знову підняв сканер, перевіряючи його роботу, і обвів тим доскіпливим пристроєм усю кімнату. На мить він затримав його на бійці, на котрого раніше потай глянув, тоді змінив режим роботи пристрою й перетворив солдатів на пейзаж із барвистих контурів.

Новоприбулий стояв у кутку один, опустивши голову. До нього хтось наблизився.

Чоловік зі сканером насупився. Він завагався не через унікальний завиток темряви на екрані: він уже багато разів спостерігав, як іноді проявляється на сканері темноволосий. Його увагу привернула аномалія в тому, хто до нього наближався — у нижчому на зріст солдаті в повністю застебнутій куртці. Та куртка на екрані була біла й непрозора, одяг не повинен бути такого вигляду. А ця куртка аж світилась.

Вона щось прикривала.

— Гей, — сказав оператор сканера, побачивши таке на екрані. — Улафсоне? — Він дивився, як солдат обережно просувається до ключового агента Підрозділу.

Боєць зі сканером був надто далеко, щоб чути слова. Він знайшов у списку режим захоплення звуку, щоб прочитати сформовані штучним інтелектом сканера припущення про те, що той міг розібрати з рухів губ і багатоголосого відгомону звукових хвиль, але сканер не міг зчитати нічого певного.

Високий чоловік розвернувся до Улафсона, який наближався до нього, і щось прошепотів, ніби благаючи чи застерігаючи. Улафсон раптом швидко простягнув руки вперед. Його мішень дивилася на це без емоцій. Той, хто підступав, ніби хотів обійняти, він щось шепотів і, здавалося, плакав при цьому, а тоді чоловік зі сканером знову сказав: «Гей!», — цього разу так, що всі озирнулись і побачили, як солдат у застебнутій куртці дістає з кишені пістолет і як він ридає — тепер це було ясно видно, — і як наставляє зброю не на нерухому постать, до якої йшов непевним кроком, а в бік кімнати, на всіх тих, хто спостерігав за ним.

— Не підходьте! — гукнув він.

Високий чоловік із чорним волоссям простягнув долоню до грудей того, хто наближався, і заблокував його рух. Не вдарив кулаком, не відкинув назад, а просто спинив його. Мішень із сумним обличчям не озивалась ані словом й не робила жодних інших рухів, а просто тримала нижчого чоловіка на віддалі простягнутої руки, а той намагався подолати відстань, що залишилась.

Чоловік у куртці сунув уперед і кречав, поки інший стримував його, і тоді він вільною рукою розстебнув куртку й сягнув до внутрішньої кишені, а потім щось клацнуло і блиснув метал.

— Зброя! — вигукнув хтось, ніби чоловік до того вже не тримав пістолета, націленого на них - тих, разом із ким він раніше не раз убивав і мало не був убитий.

— Улафсоне, ні! — почувся інший голос.

Постріли. Дуже гучні. Улафсона струснуло, коли солдат, на якого раніше глянув його побратим, приклав автомат до плеча і відкрив вогонь короткими чергами. Він стріляв із приголомшеним обличчям, цілячи у верх тулуба й стегна, уникаючи того, по що сягнув рукою Улафсон, і той закричав від поранень та впустив свій пістолет, але якось утримався на ногах і силкувався просунутись далі вперед, а кулі прошивали його і влучали у його власну мішень, на обличчі якої не з'явилося жодного виразу, хоч на тілі й розквітли плями крові.

Але чорноволосого смикнуло, і його рука зіскочила. Ті самі кулі, що вбивали чоловіка в куртці, нарешті допомогли йому пересилити руку, яка його стримувала, і підштовхнули впритул до мети. Переможно видихнувши востаннє, він натиснув приховану кнопку.

Кімната знову наповнилася, цього разу димом, металом, шумом і вогнем.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ